

A chilei szűz*

Juan Ramírez del Cordo alig tíz éves volt, amikor kiszemelték neki jövődöbeli feleségét, a hozzá hasonlóan jó családból származó Mercedes María Alessandrót, akibe, mint ahogy elmondta nekem, rögtön az első látásra, bele is szeretett. Nem tudhatom mennyire pontosan, de Juan Ramírez emlékezett arra a kitüntetett pillanatra, amikor először meglátta a csapzott Mercedes María ezüstös tekintetét, az Alessandro család valparaisoi nyaralójában, emlékezett az ízléstelen fülesfotelra, a függönytelen ablakokra, az asztalon heverő, három meztelen narancsra, s hogy az egyik oldalán már enyhén kiütkezött a zöldes penész, az áporodott, kesernyés szagra, és a falon arra a rikító fehér foltra is, amelyet egy festmény hiányának gondolt. És emlékezett a kislány karján arra a lila foltra, amely olyan lassan terebélyesedett, akár a sírás. „A szobában — mondta Juan Ramírez nagyon világos volt, és ha tudtam, csak ebből, és semmi másból, már tudtam akkor is, hogy ez a vézna lány, akinek olyan vörös volt a haja, hogy állítólag már a születése előtt átvilágított az anyja hasán, nagyon beteg.” Úgy vette el feleségül, hogy tudta, nem teheti a magáévá sohasem: Mercedes María ugyanis vérzékeny volt, s már első menstruációját, egy június 20-ai felhős éjszakán, alig élte túl. Szülei házát először akkor hagyhatta el, amikor házasságot kötött Juan Ramírezzel, 13 éves korában, a santiagoi San Francisco templomban, 672 ember, egy iráni macska, és az Úr színe előtt.

Azt az izgalmat és vérvesztéséget, ami a szüzesség elvesztésével jár, leginkább az apa, Pedro Alessandro gondolta így, Mercedes María nem bírta volna ki, vagy lehet, hogy kibírta volna, de nem

* Elhangzott a Pompeji hagyományos Bálint-napi felolvasóestjén 1996 február 14-én, a szegedi Impala-Házban.

kockáztathatták meg, és tulajdonképpen ezért, és csakis ezért: Juan Ramírez kiherélte magát.

Viaux tábornok szokásos augusztusi estélyén találkoztam velük először. Tangót táncoltak. Juan Ramírez, aki akkoriban már híres énekes volt, sötétkékgingben, a derekán bársonyszalaggal, felesége fehér, térdig se érő, francia grenadin kisestélyi ruhában: olyan lendülettel és összeszokottan táncolták be a kert lampionokkal körülvett parkettjét, hogy két dolgot gondoltam akkor: egyrészt, hogy a férfi féltékeny, másrészt, hogy a nő nem a felesége, csupán szeretők, akik tangón tengődnek, és csak a vad táncok ritka órájában lehetnek együtt. Amikor a harmónikás, egy tohonya ibériai férfi, abahagyta, hogy gyöngyöző homlokát megtörölje, Juan Ramírez hátradöntötte a feleségét és könnyedén ráhajolt: az asszony dús haja leomlott a keramitpadlóra, néhány hajtűje leesett, s pár óra múlva, amikor véletlenül az egyikre ráléptem, s hallottam halk reccsenését, emlékszem: megrázkódtam a vágytól.

Juan Ramírez keveset csókolódzott a feleségével. Mercedes María harmadik csókja után, jeges könnyeket sírt; és ahol e könnyek lefolytak, lettek első ráncai. Chile egyik legjobb templomi fiúénekes volt, és éppen e csók után, 13 éves korában, mielőtt mutálni kezdett volna, ült be a kádba apja borotvakésével, hogy lassan —, mivel a bőr alig-alig akart szakadni, és a víz a vértől átláthatatlanul bordóvá lett — levágja a heréit. A levágott herék, mint páros medúzák úsztak fel fehéren, és mivel két buborék szabadult fel alóluk, Juan Ramírez úgy gondolta, hogy sohasem lehetett volna gyereke.

Körülbelül tíz éve nem volt már felderíthető, és mondjuk így, ha e szó jelent ilyesformán valamit, meleg otthonom; kiköltöztem az utolsóból is, akár egy elfelejtett versből, mert minden város undorított valamiért; volt, hogy csak azért költöztem el, mert a városrészben, ahol éltem, és csakis ott, heteken át esett kíméletlenül és nagyképpen a hó, és már arra a vacak településre, ahol felnőttem, sem emlékeztem jobban, mint közeli álmaidra; s talán ezért, nem is tudtam olykor, hogy akiket ismerek, nem álmaid szereplői-e, s éppen a legálomszerűbb ismerőseimet, a kasztrált Juan Ramírezt például, gondoltam valódinak, holott, hogy nem álomi hős, nem bizonyította más, csak mi benne a legálomszerűbb volt, a hangja, hiszen egy szikár, macsó férfitestben volt, teljesen képtelenül, ez az üde gyermeki hang: éneke erotikus volt, ami nem azt jelentette, hogy el

tudott bővölni anyáskodó vagy gyermektelen nőket (ennél undorítóbbat nehéz elképzelni), hanem éneke abban az értelemben volt erotikus, hogy az aktusban tapasztalható meg legközvetlenebbül és legdrámaiban, ha még nem fenyeget, a halál.

75 májusában, New Yorkban, a 169. utca és a Boston út sarkán, egy katalán étteremben (a nevére már nem emlékszem) a ruhatárnál találkoztam Juan Ramírezzel. Szilvakék Armani felöltőt viselt.

Gluck Orpheuszát énekelte akkoriban a MET-ben.

Együtt vacsoráztunk.

Úgy vetette a lábait keresztbe, ahogy kényelmesen csak nők tudják. A körmeit sem úgy nézte meg, mint egy férfi: ujjait nem a tenyerére hajlította, hanem enyhén szétfeszítette, és kézfejét fordította maga elé. Egyébként nem volt benne semmi nőies, semmi hímringyós. Meghívtam egy kávéra, és estig ültünk, keveset beszélgetve, az ablak melletti, kétszemélyes asztalnál. Juan Ramírez lassan kavargatta a feketéjét, és mosolygott, amikor illetlenül Mercedes Maríaról kérdeztem; igaz tudtam, csak szerettem volna, ha beszél róla, tőle akartam hallani, hogyan halt bele Mercedes María abba a csókba, amitől megrepedtek az erei, és teste minden nyílásán át, kifolyt a vére: mintha elhasadtak volna vére felhői, és elárasztotta volna testét a vágy esője, de Juan Ramírez nem mondott semmit, csak mosolygott; s odakint szemerkélni kezdett az eső, a forgalom nőtt, két sárga taxi dudált, és eszembe jutottak kihunyó tábortüzek, mert New York éjjel, a megannyi indexlámpa fel-felvilanó piros fénye miatt olyan, akár azok a parazsak, amelyek fölött fázósan, melegítőben szalonnákat pirítottam üvegesre, s láttam miként nyitja ki, a 169. utca túloldalán egy szavannaszőke nő, kockás esernyőjét, láttam, ahogy felnyomják az elektromos ablakemelők az autók ablakait, ahogy felöltőjét összefogva, kissé megdőlve, egy ősz férfi siet el az étterem előtt; és arra gondoltam, hogy bár furcsa, hogy ott, a leghetetlenebb és a legkétségbeejtőbb városban, de otthonra találtam.

Szeged

Kolozsi László